

B5

LIBRARY OF
THE UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARIES
UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

2103

Ernst Johansson
Söbydal
Bjärkvik

Ernst Johansson
Söbydal
Bjärkvik

1

Umeå dramat

(1)

Långt upp i västerbottnen i sköna
Umeå en händelse har timat den jag
ontala mig, två älskande der funno
sin död i unga är likt helomman
den förvisnars då hon i fögring står.

(2)

De boda unga mannen som ni
nog känner till, och som för allmänheten
jag här uppräkna vill, den sköna
hette Tora och ifrån Sundsvall var,
och han Lars Erik Larsson var ifrån
Geule stadt.

(3)

Hon var så säll och lycklig och som
en fågel glad, när hon för upp till
norrsken, till Umeå vackra stad,
och der i en skutbana han straxt
anställning fick, der fick hon många
friare, och Lars bedragen gick.

2.

(4)

Han kan dock icke glömma den
vän han älskat om, i djupet av
sitt hjärta han hämmes bild har gjort,
men liksom bina svärmer omkring
en fager eos, så svärmar mången
yngling, och Lars fick gå sin kos.

(5)

Då satte han sig neder och skrev till
far och mor, och sånde sedan brevet
till Levle där han ^{de} bor, och såde hulda
rader för mig finns ingen ~~med~~ ro
jag önskar vara slutet i gravens tysta bo.

(6)

Men hulda älskarinna har övergivet
mig, jag kan ej glädje finna, jag
kan ej finna fred. Lik fögeln uti
buren när sam han sahur kvist, och
liksom denne klagar när han sin male miss

(7)

På dessa enkla rader ej svar vi skriva
bör, jag ber dig hulda rader förlåt mig
vad jag gör, jag hoppas om förlätsel

av God i himmelen, jag snart i graven
vilar vid sidan av min vän.

3

(8)

Med sorg uti sitt hjärta han till
skutbanan går, men när han der inträder
vad syn han sköda får, den flicka som
han älskat, stod i en annans famn,
han brusar uppau smärta och röpar hämmes
namn.
(9)

Han kan ej längre dröja det finnes ingen
tröst. Lin kniv han hastigt stöter uti
rivalens bröst, men denne ut sig skyndar
och röpas folket an, nu Larsson kniven
stöter i älskarinnans barm.

(10)

Han segnar ned till jorden och giver
upp ett roj, och der har snart
församlats en talrik människohöj,
nu Larsson ned sig kastar uti
en driva sönö sitt eget bröst han
sörar och drivan färjas röd.
(11)

En droska nu anskaffas åstad man

hastigt kör, på väg till lasarettet
de båda unga dör, han fick i graven
äga den brud han älskat har,
End såg att ingen skulle med sorgen
stanna här.

(12.)

Den tredje han dock levde till lasarettet
fram, en tid man honom vårdar
men snart dör även han, och mer
i gravens sköte de vila alla tre, och
solens milde strålar lysar över graven icke.

(13.)

I ungdomen som här hastar och se är
noga för var trogen mot varandra,
och vandra som sig bör, ty många
utan kärlek ^{som} bida får stor nöd,
och mången räcker yngling ^{har} som
funnit sär sin död.

Slut av:
Ernst Johansson

Nya Elvsborgs visan

5

- 1 -
Den blomsterprydde gamololen gled
utöver Elvsborgs bågor ned.
Det var så hemtakt i den mörka natt
en flicka skön vid rodret satt.

- 2 -

Kring haman bar hon en lagerkrans
beprydd med stjärnornas milda glans.
Hon sjöng om värmen så ljuv och härlig,
som uppiå Elvsborg fängslad är.

- 3 -

Och Herman hörde den stämmun klar,
som genom järnbesagna fönsteren far,
Hälla hon ropar min sångarrän,
nog hämmer jag din röst igen.

- 4 -

Jag harer närdat ett horn för dig,
du kunde väl ha förlätit mig,
men kärleken den är lika stor,
hos fången som uppiå Elvsborg bor.

—5—

Men stormen viner och åskan går
och böhjorica emot Elusborg slår
det blutrar till och fången säg,
sir sångarvän i böhjan låg.

—6—

Att sitta inspirerad i en bur,
så klogar fången o jag arna djur,
men Sigrids öden jog elda via,
min grau shall bli i böhjan blå.

—7—

Den shall jog liksom en vänuad gå
illand de vilda skären grå
men Sigrid uti ett annat land,
jog trycka skall din trogne hand.

—8—

Och fången som upphä Elusborg satt,
tills dess han synde derifräi en natt,
och störter sig uti böhjan blö,
för att sin Sigrid återfå. Slut.
E. Johansson

7

Anton och Cecilia

-1-

Bland bergen uti Västmanland
der bodde en flicka skön, och hämmes
like fars ej bland de täcka hön,
han älskades av alla, men först
vi nämner den, som hämme ömt har
älskat sen spöda barnolmen.

-2-

De båda unga männen som vi nog
kanna till, men som för allmänheten
vi har uppräkna vill. Den sköna
het Cecilia, och Anton var hans man,
de föstrades till Södermanland, vid södra
Söder om strand.

-3-

Så skön som solen skiner på himmelen
den blå, så oskuldsfull som svansen
på bågorna de blå, så ren var
hennes kärlek, som hon till Anton
bar, fast mången vacker krigare
Cecilia tillbad

När veckan den var ändrad han så till lunden far, att der sin Anton möta som alltid välbög var, förgrymt sitt löfte och sen han vände om, ~~att~~
att räkna alla dagar till nästa söndag
-5-

När mittan gava sonrar sig lagt i tidens har och åter skön Cecilia till lunden sig begav, han säg sin far vid stranden, med läktande behag att få med svaret hämmas, på den han kärast har.

Förgrymnad han nu trädde uti sin flickas spår och snart hans mörka ögon den unga Anton säg, som nu förmöjd sig kastar intill sitt hjärtas hår, som ungdom brukar göra när den förälskelse

Till sist sin ålsarima han till sitt hjärta slöt, och många avskedstkeyssar av hämmes mun han ejt, jag vill

9

nu om dig drömma till dess vi ses igen
dröj inte allt för länge min iförglömda
vän
-8-

Men bakom branta klippan låg falska
räven gjord och bakom dess ruiner,
han allt sin heder glömt, Med en pistol
i handen han Autons kulan gav,
och honom nederlade i en för tidig grav.
-9-

Den sorg som flickan känner jag ej
kan nämna här, det måtte var en
kärna som har varit kär, så sakta
viskar Auton när döden ualkar sig
Cecilia, Cecilia, nu skiljes jag från dig
-10-

Och vid hans trogne sida en sömn
han rjöt så sät, han firmer so och
vila på mossan grön och blöt, till
dess den grymme fadern ur skogen
träder fram och hastigt han i vreden
upprepar hämmes namn.

10

-11-

Och i sin faders armar han genast
kastar sig o fader hulda fader skänk
nägon tröst åt mig, var skall jag
nöjen finna var skall jag finna ro,
jo vid min dödens sida i gravens tysta le

-12-

För mig har glädjens olagar så hastigt
flytt sin kos snart skall vi mig få
skåda som en förvisuad ros, ty sorgens
tunga börla, har undertrykt mitt själ
Gud nåde denna människa som så
förstört mitt väl.

-13-

Han suckar och han klagar han tårar
och han ber, med sina våta ögon han
mer till landen ser, han sakta virkar
Anton men inte svarar han, för ty
Anton är långt borta han ~~är inte längre han~~

Blad 4/12 1921
Ernst Johansson.

11

Den fallna flickans

I ett urett närlte uti gränden
satt en skön och fager ung blondin,
häumes kinder varo säsom rosor,
häumes ögon varo himmelskt blå. ✓
- 2 -

Vacker var hon skapad av naturen
hon fick plats uppå ett svejseri,
mängen blev i häme djupt betagen
hon lät sig tjuas men gick ändå fri, ✓
- 3 -

Men så var en i bland de många,
en som rövat flickans kedler bort,
fört med guld och så med fagra löften,
stal han flickans kedler inom kort ✓
- 4 -

Flickans fader han för länge sedan,
seglat över höjorna de blå.
häumes moder var en fallen kvinna
som gick på galan för att brödet fö. ✓

Ofta säg man hämne sent om kvällen
 stappa fram vid lyktans matta sken,
 förd utan de ofjuriska begären,
 att skaffa sig en hars och ett rös.

-6-

Flickans ungdom blev som inemurad,
 hämnes liv pick en för tidig grav,
 för att hon har låtit sig så narras,
 ove, ove, den flickans heders stat.

E. Johansson

Förlovningsvisa.

Jag minns den dag då jag förlovad blev,
 det var en afton invid juletid,
 jag aldrig haft så roligt någon gång
 vi spetts dansa hela natten läng.

-2-

Min flicka var den vackraste i byn,
 ty hämnes kind var lika vit som snön,
 en liten ros hon ägde på var kind,
 den var så röd, så röd som violins.

Mitt flicka var knappit fylda sjutton år
hon stod ljus i midsommarvår,
och jag var inte mycket äldre jag,
min kärlek växte likväl varje dag.

- 4 -

Det var den första januaridag, och sedan
den stod högt på himlen klar,
jag kläddes mig och gick till flickans hem
att tala avsked av min lilla ven

- 5 -

Mitt flicka grät så svår var denna dag,
att trösta hämne var jag allt för svag,
men andra dan hon följde mig till stan
jag skulle ut på Stora ösian.

- 6 -

I två år är jag ständigt borta borta,
men hem till hämne jag upprightigt skrev,
jag bren från hämne fick i varje hana,
det stod kom hem kom vila i min famn,

- 7 -

Så kom den dag jag tänkte resa hem,
och gifta mig allt med min lilla ven,

men det blev ändring dena gång också,
det kom ett brev med svart försedling på.
-8-

Ett var kan tänka huru dan jag blev,
när som jag genomlåste detta brev,
ty detta brevet till mig innebar,
att kalla vänner vilar i sin grav.

-9-

Från strid och krig jag kunnar världen all
och reser långt, långt bort i fjärran
land, att der få drömma om min lilla ven
som vilar sällt hos Gud i himmelen.

-10-

Jag älskar aldrig någon flicka mer,
och ingen flicka älskar mig igen,
som dena flicka gjort i tvärre är
intill den dag då hon blev lagd på bär.

Slut

Ernst. Johansson
Kronos Glindan

Julappon 1924 Ernst Johansson

Barnandomshemmet.

Der som sacerfältten böja sig för vinoden
 och der nörkgrön granskog ligger bakom
 dem, står den röda stugan i vid grinden
 som i forna dagar var mitt barnandomshem.
 Det var sol och sommar över gröna hagar
 när som artonårig jag der hemma var
 och de minnen som slä kvar från
 dessa dagar, är de besta och de
 vackraste jag har.

I från landet uti väster tanken glider
 hem till gamla hära Sverige, då och da,
 fast det nu har svunnit många
 långa tider, barnandomshemmet har
 jag aldrig glömt åndå.

Jag är gammal och nu lever jag på
 minnet, av mitt hem och minna
 vackra drömmars land, vad som
 förra brukar fängsla barnomssinet
 står så tydligt för minnure syn ibland

Uti hemmet fick jag allt vad jag begerde
 jag förstod det kanske ej förra jag
 blev stor, och föräldrarna mig livet
 goda lärode, men de äro borta både
 far och mor.

I från landet uti västern. ect.

Och min flicka sen det fanns ej
 hämnes like hon var solen i mitt liv
 då jag var ung. Nu hon vilar uti
 dödens mörka rike, jag är ensam nu
 och världen kämns mig tung, och
 jag länktar hem och griper vandrings-
 staven, ty detta lyckoland i hoppet
 grusad är, men här uti skall jag bättas
 ned i graven, långt från hemmet och
 från dem jag hållit här.

I från landet uti västern tanken glider
 hem till gamla ^{körg} Sverige då och da,
 fast olet nu har svunnit många tider
 barndomsheimmet har jag aldrig glömt ände

Ernst. Johansson

Kärlekvisa

O, givva tid, o sommarkväll
 jag lärede kärrna dig.
 den första kyssen från din mun
 den bränner änn för mig
 det var så Gust i vårt förbund,
 då vi förstod varann.
 Så viskar hon i grönan lund
 tills natten den försvarar.

Det var ett lin av vårar
 en sommar utan höst
 jag brast i varma tårar
 jag föll intill hans bröst
 jag svarer en ed, jag håll den jag
 i himmel hvilken dag
 Så viskar hon i grönan lund
 tills natten den försvarar.

Vad kärrar till att älska
 och hälla dig så här
 ty kärleken är rosor

och hjärtat knappens är
 min kärlek odu förkastade
 då du en annan fann
 så viskar han i grönan lund
 tills natten faller på.

Nu haver han mig svikit
 min enda hjärteven
 ifrån min sida svikit
 han kommer ej igen
 han var mitt allt i dagens ljus
 min dröm i nattens fann,
 så viskar han i grönan lund
 tills natten den försvarar.

Och har ni lust att veta
 vem visan diktat har
 det har en fattig flicka
 som troget hjärta har
 mitt namn jag ej vill nämna
 det kan ni nog förstå
 den gosser som jag älskar så
 den kan jag aldrig fö.

Så viskar han i gröna lund
tills natten den försvann.

den 18/12 1921

Ernst Johansson

På Kungsholms strand.

-1-

På kungsholms strand där målarrögen
sköljer en liten bit utav vår huvudstad
der står ett plank, ja som till hälften
döljer en liten grå som gammal husfasad /

-2-

Du kanske frågar vem som bor derinne,
ja flickor klädda uti snövit skrud,
ja flickor som lagt bort sitt älla sime
och syndat har emot Guels sjätte bcd.

-3-

Ja deras rum och deras väggar kala
kan nog fortälja om bcd lut och skratt
men kunnar kanske de och även tala,
om mången sorg beklämt och sömtös natt.

-4-

Men flickor sörjen ej för vad vi blivit,
 nej stämnen inuti ett muntert skratt,
 ty när man endast en gång lever livet,
 så tycker jag att det bör levas glatt.

-5-

Jag själv som skrivit dessa enkla rader
 har lirolit skeppsbratt uppå livets hav
 jag har för länge sedan glömt Gud fader,
 och seglar nu, tills skutan går i koav.

Slut.

E Johansson

Sjömansvisa.

-1-

I från främmande land, hem till
 fädernesland, kom en yngling på
 gungande väg, och i hoppet han log
 några toner han slog, på sin harpa
 när kusten han såg.

-2-

Frisk i akterlig vind, för så snabb
 som en hind, olo viss far kost på

gungande väg, ty i hoppet jag ser,
huru mildt mat mig ler, oöu min
barndoms förtjusande mö.
-3-

Nu är stranden mig nära, men jag ser
ingen der, eller är då min syn
så befängd, jag kan inte förstå att
i stugan ochrä, ingen synes
och dörren är slängd.

-4-

För mig uppgår ett ljus, man har
gått till Guds hus, det är sabbat
jag dit och vill gå, och med sång och
med börd, prisa Gud som på in,
har berkyddat ole ålskade två.

-5-

Och min ängel der bor, och på häme
jag tror, hämnes hjärta är bättre än
guld, uti livet så skönt, uti hoppet
bekrönt, på anfama min brud
och min far.

-6-

Så han lade i land, och sin julle
 han band och hans hjärta det slog
 av av fröjd, han gick glad emot byn
 hörelse lärkan i skyen, hålla guds-
 tjäurst så lycklig och säll.
 -7-

Ler du stugan mi fram, mellan
 hängbjörkens stam, lilla hydolan
 med fönster uppå, och brevlidet på en
 håll, står det vackra kapellt, med
 sin spira mot himmeln den blå.
 -8-

Han gick glad i sin häg, men på
 kyrkogård såg, han två gravar som
 myss varit gräft, han ej aning
 bedrog, men hans hjärta det slog, så att
 varje dess slag kunnat hörs
 -9-

I de gravarna ju voro gömda de tre som
 han mest uppiå jord ålskat har, han ej
 den mera faun, mi hans glädje förrvar
 och vid haryan han kvad dessa ord.

E. Johansson

Kärleksvisa. N:o 2

23

Om hiten rad jag till min älskling
sänder, och önskar att den må
välkommen bli, vart här jag mig i
derna värden vänder min tanke ilar
blott min vän till dig.

Den första gång då vi varan fick
möta, uppstod den tanken i mitt
andra öra, och den som finge åga
dig min sota, och våga kalla dig
för vännen min.

Mång dag förgick mång vecka och
tillända, då vi åter såg varan
en gång, allt mer och mer den
kärlekslagan tändes, ett ljus som
brinner blott för dig min vän.

Ach karu skönt det är i ungdomsåren
att på vila ut i vid sin älsklings
bröst, då inflamera icke hjärtasåren,

då kan en unglings hjärta finna tröst.

Det häntde sig en afton när jag vandrar till lilla vännen som jag älskat ömt, att han uti sitt rum har tagit andra han varit falsk, fast man det inte dröm

Jag klippsar några hårdla slag på
farten, och hårdare, men ingen öppnar
vill, fast blodet hör från hjässan
med till foten, en vredgads rödhet
sprides på min kind.

Gossar flickor jag ett råd vill ge
var ej falsk emot en trogen vän,
och därför nu jag slutar med att
skriva den detta skriver kallas
Bjälles dräng.

den 9/4 1922 S. Johansson

25

Sandviks-visan

-1-

vid Sandviks strand der Bårens
vägor skölja, ett stycke an den
gamla herrestad. Der uppiå strand
står träd som synes olöja en lika
ny som ståttig husfasad.

-2-

Ja ägarinman är en hovslimma
som sköter ansorgsfullt sin stora
gård. Beser du dit så shall du
också finna, att allting der är
ägnat allt sin värde.

-3-

vid första blicks förtjust shall bli
ditt öga, när fram du kommer ut
ur skogens bryn. Der lindarna
stå majestätiskt höga sig resa
stält emot den blåa skyn.

-4-

vid stranden vägen ren sig lagt
till vila, allt är så tyst, så tyst
i kvällens strand. I träden trasten

Tanerna låt ila, hem till sin maka
uti grönan land.

- 5 -

Härliga gods och du mitt ljara
niinne, från en för mig försunnen
liten tid. Kvarstå för mig och alla
mänskors niinne som en symbol
av stillhet och av friid.

- 6 -

Den som diktat dessa enkla sader
har irrar sastlöst kring på livets hav.
Har ingen mor, ej häller någon fader
han får ej så förra livet slunnrat av.

Slut.

E Johansson.

Styrmans valsen

- 1 -

Skönt är att gunga på blåvande
oceanner, hämma sig på liksom fågelen
uti skyn, under oss lurar ju alltid
den falska raven, men vad gör det
smart är jag hemma igen i byn.

Refräng

Och der är det tyst i skogen, der
är ~~det~~ musiken på logen det gångar jag
med min järta i natt till dans.

Och stjärnan ifrån det höga speglar
i häntes öga när som mat mig
han härligt lyfter dess silkesfrans.

-2-

Kom nu min järta, så skruvar vi
styrmans valsen, jag med min arm
slår en knops om ditt veka liv.

Smekande lindar, du armarna mig
om halsen. Intet os sen kan skilja åt.
Nej min liv och kniv.

Ty nu är det tyst i skogen. etc.

-3-

Så shall du vila så dejligt vid mitt
hjärta. Vila der både i lust åversom
i nöd. Vara min livboj i glädje
som uti smärta, jag åfdrin
klyvarborn allt inn till min bleka död

Refräng

Ty nu är det tyst i skogen. etc.

Långt sedan skutan förvisso lyftat
 ankarna, och gungar lätt uppå bäljornas
 blåa bro, gångar jag då uppå däcket
 i öyrtra tankar, ty på en flickas ögon
 kan man ju aldrig tro.

Befläng

Ach nu är det tyst i skogen, nu
 är musik i lagen, dit går en annan
 med jänitan, i natt till dans. Och
 stjärnan i från det höga spegeln i
 hämnes öga, när som mot honom
 han kärlekt lyfter dess Silkesfrans.
 Slutt

I nattens tysta timmar

Strålande fager bland rosarnas prakta
 på din balkong.
 Du fjälltrad slar i drömmarnas makt
 och lyssnar till minns sång.
 Sködar du kanske i framtidens natt
 en gryning skär

slunras som sagomas skatt
en märkrets stjärnehår.

Refräng

Dröm då min strålande brud,
rosen i roseonoleskrud,
dröm att en kärlek så varm,
städse skall bo i vår barm.
Dröm om en underbar fred,
kärlekens gyllene tid,
drömbildens tecken vi två,
du och jag vi förstå.

Nattliga skuggor nu breda sitt sken
kring björk och fur,
och solens sista strålar kysser
en slummerande natur
jorden nu länkta till vila och fred
vid nattlig härd
alts flyr ifrån dagarnas strid
till drömmarnas sagovärld

Refräng

Dröm då min strålande brud. etc.

den 14/4 1922
& Johansson

Hjärtans sann mötas.

-1-

Vi möttes en vår bland grönstrående
snår, och häggarnas doftande
längen, jag lyfte min hatt han
nickade glatt, med ögon fulla av
skratt, han lyste av ungdomslig
charm, med knoppslade lärar,
och rödruvande kinder, till sammans
vi vandrade sen, i kvällsolens sken
på blommade ren, tills jag frågade
lycklig och varm, får jag lov
att erbjuda mina arm.

Refräng

Då log han mit mig första gången
i kärlekens band blev jag längen.
O, salig berusning i bärkvällens
ljusning, han blev mig så kär.
Förtrallad, jag viskade orden
om ljuvaste ~~lycka~~ på jorden
om sällhet vi drömde
och allting vi glömde
till sist helt, i en kyss.

En midsommarnatt med klingande strått
och fiolernas snyplande låtar.

I skymningens glans vi gingo till dans
på ängen der majstängen fanns,
med ögon som lekte och log
och läpparna drog, och lockade mina
som rodvande fullmoqua bär.
Hon mötte mig der du är mig så kär.
Jag bekände med skålvarande röst
och hon trykte mig tätt till sitt bröst.

Befräng

Beryssad av dansen och sången
i kärlekens band blev jag längen
o, salig berusning, i värkvällens ljusning
hon blev mig så kär.

Förtröllad jag viskade orden
om ljuvarté lycka på jorden
om sällhet bi dröande
och allting vi glämde
till sist helt, i en kryss

För höstvindens fläkt, föll blommans
dräkt, som singlade gyllene stantar,
och blommorna dog och nattfrosten slog
och paglarna tystna i skog
vi möttes ej mera till lek,
och kyssas och smek,
i skyrrande olungar.

Ty sommarens saga förblött,

de rosor den strött har visnat och dött
över byggolen lög höstkvällen blå
när vi skildes för alltid vi två.

Refräng

Då log han mot mig sista gången
ej mer hämmes makt hält mig fölgen
i varens berusning i sommarens
ljusning, han var mig så här.

Nu stocknad vår kärlek var vorden,
ty falsk är vår lycka på jorden,
den sällhet man hämmer.

när pulsarna bränner,

är kort liksom en kyss. Slut

den 14/4 1822. S. Johansson

En midnatts-dröm.

-1-

Hon satt på klippan av den öde stranden, för hämne ändlös oceanen låg, det bliga ögat stodde hon i handen och oavbrutet emot åskern såg

-2-

När morgonsolens första strålar blänka, på åsterus sky hon ren på klippan satt, hon satt der mången gång när sol sig sänker, och mången ljus balsamisk aftonstund

-3-

Hon är så skön så ung jämväli i åren med ljusblå ögon och ett hår av guld, hämne lik i nordens kalte värar, hon var så blid, så skön så oskuldefull.

-4-

Hära dotter min mig tyckes, som det sutte en ensam fögel lik på båyan blå, din kund var mit det stormar hört härute,

Kam in hon sade ju ej förr ånda.
 -5-

Den lita hänger stum med brustna
 strängar, din myrten visnar och
 din fågel dör, förr göd din sång
 så glad kring följt och ängar,
 sjung än, du har ju mig att sjunga på
 -6-

Men clattern log och vinkade med
 handen, förlät jag han ej komma
 moders här, ty förr än båtan frusit
 har på stranden, så finner du mig
 icke längre här
 -7-

Ty se jag drömde samma natt han
 farit, att jag med honom uppa
 skeppet stod, storan ifrån norr det
 hela dagen varit bakom en malurg
 solen sänkts ibland

-8-

Han slöt mig till sitt bröst och
 läpar rumt från mina händer
 fastän minnen dog, då såg jag

hur två vita fåglar flögo, likt
andeväsen över skeppets bog. På sälla
vingsar de framför oss flögo i låta
kretsar jagade varann, jag sporde
vilka dessa fåglar varo de äro mina
börer saade han

-9-19

De följa mig utöver vida haven,
likt goda änglar sända utav Gud,
och när jag skiljs från dig och läggs
i graven, jag sänder en av dem
till dig med bud.

-10-10

Att du må veta när min tid är biden,
farväl min älskade och grät ej så,
hur våra öden växlar här i tiden
vi råkas ju till sist hos Gud ändå

-11-11

Han kysste mig men knappat var
kyssen brummen, på mina läppar
fårn min sömn var slut, min dröm
likt morgondimman var försunnunen
och jag i stugan ensam som fört.

-12-

Se därfor modet sitter jag vid stranden, och ses åt östern der hans skepp försvann, ty förrän båtjan prasit har på stranden, hans bad har kommit eller också han.

-13-

Och våren är lik sommaren försvunnen, och det blev höst igen bland nordens fjäll. Blodröda skyarna i östern brinno, och brasen sprakade på spiselin häll.

-14-

Hus skövlad var ej lundens fägring vorden, var blommor ryktes bort av vinterns vind, i vita flockar snö flog över jorden, men ännu vitare var jungfruns kind

-15-

Det blev så tyst så mörkt i hennes rum, och drömmande hon viel sin luta satt, och låg var stugan det blev kvappt därinne, och hon gick ut

en kall novembermatt.

-16-

Hon satte sig på klippan intill stranden där förr hon sittit har så mången gång. Den bleka pannan stödde hon i handen och lyssnade till nordanriindens läng.

17

En ensam ejärna ibland nealnen blänkte, såg ned i havet, såg sin bild där. Blådröda skyarna i östern brinno och stormen röt med ökad saseri.

Blut den 27/1922
E Johansson

Korset på Solas grav.

Moslelven hyddola står vid Häcklas fot, höga grauar skyddar dem mot stormens hot. Men der inne sorgna minnen livets storm en ros brot av. Är ni vid strand ni finne, kors på Solas grav.

-2-

Alfred skön som våren, drog till
fjärran land. Blek med rivna hären.
Ida gråt vid strand. Gå att strida,
glöm ej Ida, hämmes ömket, hämmest
Sorgligt skall hon bida återkomstens ro.

-3-

Året slöt sin bana, trämne gånger om,
saknad, bleu en van ingen Alfred ho-
van att sida, stockars & Ida dolde
smärtan för sin far. Kraft att
ensam strida, är dess hjärta har.

-4-

Ida gick till stranden, lik en enslig
hann, ritade i sanden månget
älskat namn. Morgondimma
middagstimma, suckande hon andas här
Männens bleka strimma firnes hämmede.

-5-

Skyhögt böljan svallar över havets
bryg, åskan rystigt knallar, blistern
delar skyn. Skepp förstördes, nödros
höres, vraket slungas emot land,

och av vägen föres mången,
frälst på strand

-6-

Av förtvivlan slagen, lätta sig sin far
redan skumt för dagen, gubbens öga var.
Dödsminuten är förfluten, döden redan
kallas mig, Alfreds tro är bruten,
han har sviket mig

-7-

Nu i sin hand han lade i sin datters hand
Ett farväl han saade, gick till friden land.
Döden svingar, märka vingar nu ett
hemskt och smärtans ljud. Samma
ängel bringar Zolas själ till Gud. Slut
den 2/2 1922 E. Johansson

Auskeds-visa.

Ett ausked vill jag taga utav
ditt ljura namn han tock för varje
gång, du mig slutit i din fann,
har tack för varje väntigt ord, du
till mig talat har, ~~du och~~ mina
da åren

tankar och blir där ständigt kvar.

-2-

Vad det är svårt i världen när
kärleken den rår, det har jag fått
erfara i mina unga år, ja, nu
är bandet upplöst min van har rest
långt bort, sitt löfte har han sviktat
min glädje den blev kort.

-3-

Jag kärlek har till alla det han vi
väl förstå, men det är helt olika
med det också, en gosse har jag ålskot
jag tror det ej blir fler, jag har
sett hans falkhet jag vill ej se den mer.

-4-

Jag är en fattig flicka det får jag
känna vid, för sorg och ledsmänster
de hänga sig vid mig, jag för dig
ej berämmer, se ej på mina föd
men jag får vara nöjder med min
beskärda del.

Glöm aldrig bort de orden när
sist vi talles vid, du sade att ditt
hjärta var bundet fast vid mig,
du trykte dig så hårt då intill mitt
sorgsna bröst, du lindrade min
smärta du var min enda tröst.

-6-

Vist var det en alycklig stund,
jag i dinna ögon såg, de var så
karleksfulla uti dig där du låg, ja,
dina dyra löftu som gick ifrån
din man, de hava mig bedragit
jag ångrar varje stund.

-7-

Vad allt är svart i världen, jag menar
på så sätt, en flicka kan förlöra
sin ungdomstid så lätt, av gossars
hala och deras falska men de söka
att förföra en flicka varje stund

-8-

Men ett är dock sam aldrig, ur mina
tankar går, det är de olyra eder som
du mig svurit har, men tanken vår

12
du shall svara en gång på domedag
då kan du ej undvika vår Härres stränga
lag
- Ø -

Har någon lust att veta, vem denne
visa eliktat har, är det en trogen flicka
som ett troget hjärta har, mitt man
vill jag ej nämna det han ni väl
förstå, ty gosser som jag ålskat.
kan jag altsi inte fö. Sät den 9/ 1922
Ernst Johansson

I skymningens stunder

-1-

1a I skymningens ensliga stunder
jag drömt mången tjuande dröm
och der uti ensliga stunder få vandra
med vänner so önn, ^{1b} den vän som
i trohet jag väger, att ålska och
kalla för min, den vän vilken
minne mig plägar, men som ändock
tjuar mitt dim.

-2-

Vad gör dät om hjärtat vill brista

i kampen för prestes mäng, blott
han stod mig bi i det sista, som
blivit min sol i min sang. Den vän
som i trohet jag vägar. osv.

-3-

Vad gör det om här jag får kväva
mina känslor i tårarnas ström
Vad gör väl om här jag får gräva
en grav åt min skonaste dröm,
Vad gör väl om tårarna stiga
i ögat, att världen är blind, blott
lapparna veta att tiga, och tärar ej
funkta min kind. Den vän som i
trohet jag vägar. osv.

-4-

Nu hemåt till dig vill jag ila
och vinna en syndares lön, i
himelen finner jag vila, där väntar
miq kronan för skän. Vad gör
det väl då när jag gömmes, om
inga miq minns med en tår,
i himelen allting ju glömmes,
der lösmug på gatan jag får.

O, viste du blott vad jag drömde,
när sommen mitt öga har blyst.
O, viste du blott vad jag drömde
i hjärtat så troget och tyst, om den
som du väljer till make, dig älskar
som jag käre din, då vill jag så
gärna försaka, farväl ni ej räkas igen.

O, älskade låt mig få trycka din
hand, till ett sista farväl, låt
sorgen ej grumla din lycka jag
önskar av hela min själ. Om den
som du väljer till make dig älskar
som jag käre din, då vill jag så
gärna försaka, farväl ni ej räkas igen
den 9/8 1922 E. Johansson

I ungdomens vår

Jag satte min tro till en flicka
så skön, men hon utan falskhet
i hjärtat var full, av God hon en
gång får sin lön.

vid tjugo års ålder förskruten jag blev
av vännen jag älskade ömt, jag tänkte
då genast att skriva ett brev, men
tårar de hindra alltjämt.
-3-

När jag nu besinnar hur roligt
vi haft, den tiden som vi har
förgått, då börjar mitt öga av
tårar bli fullt och sorgen den
bliver min lott.

-4-

En brinnande kärlek mer tändes
i mig, den glädje som jag här i
livet har haft har slöcknat som
brinnande ljus.

-5-

Nu finnes på jorden ej mera för mig
en vän som kan givd mig tröst,
när du hade mod att glömma
bort mig, då brister av ångslan
mitt bröst

-6-

Du harer prängar har silver och guld
och där före sviker du mig,

när jag mig besinner det varit
min skuld, som satte min trohet till dy

-7-

Du aldrig mig ålskat fast du har
så sakt, du talat blott falskhet mot
mig, en bärda så tung, på mitt
hjärtat du lagt, men gärna jag bär
den för dig.

-8-

Nu slutar jag skriva och vill icke mer
förhindra alk göra besvär, kanhända
att du uppi resan är stodt, till
vänner som du häller här.

-9-

Jag själv utan hjärtat har tagit
de ord, som här uppi papperet står
om vi aldrig mer här träffas väl fö
En kyss jag dig sänder om den ematares
den ilar så varm i från mig, om du
till mig kommer, får du stanna kvar
och vila så ljust på min arm. Slut

den 27 1922.

Ernst Johansson

Ålskarens saknad

-1-

Jog minn bruden, som vilar med
kronan i hand, dock jog bad
men hon flydde sin kos. Grymma
dåd, du upplöser de skönaste band,
och du skonar ej ungdomens ros.

-2-

Till de leende stjärnor ni ställa
vår färd, till en vik utan himelen
den blå! O, der skola ni bygga en
hydda så sätt, för att bo där för
evigt ni två.

-3-

O, där uppe bland stjärnornas eviga
glans skall jag vigas med hämne
en gång, sam här nere på jorden
för mig endast fant^m, i min dröm,
i min slumrande sång.

-4-

Ack hur ljärtligt att falla till
skaparens karm, där förlätselse
bringas till tröst; där den evige säger

din ängel är hon, och din kärlek
är vid häntes bröst.

-5-

O, Australia jag kallas den nattliga
vind, kring min hydda den krusar
så vild! Aha hur länge skall
saknaden blekna min kind, skall
jag teckna min himelska bild.

-6-

O, då greps jag av längtan att komma
dithan, till den eviga sällhetens å,
o, där skola vi bygga en hydda
så säll, för att bo där, för evigt min m

Sommaren 1914

År 1914 den 15 April, då blev vi
transporterade på järnväg likasam sitt,
den 13 oktober vi alla lämnade till men
lyckan har oss svikit den har ej häket
till

-2-

På Malmö hed vi lärae exera uti
tackt och sitta i arresten om vi ej stod

givakt, med skarpa bajonetter och laddade gevär, inför en starkt visplagg, som dansdras och som svärs.

- 3 -

I förtio graders värme vi levde sommaren fram, den ena dan ecker vi den andra på skogsbrand, då hörs en dag det ryktet att krig är uppröra tal, och detta blev besannat utan en larmignal.

- 4 -

Den andra Augusti då vi uppställda var med nya uniformer, som ej så sköna var, värt öde det var avist, var sedan fördelen bar, det fick vi inte veta förr vi på jämna platsen var,

- 5 -

Vi kammrade på Mörkö vid Skansen pasto horg, der fick vi så att säga bli lagola uppå tork. Ty vatten vi ej hade fast halsten den var torr, om vi var lekick ån sänder mot söder eller norr.

70 -6-
Vi hade bröd i halven som fristade
en var, men stackars den som rörde
han fick själv stå till svars, ty det
blev visitering på kläder och på bröd,
då shall vi se vår Otto var förligt
sträng och röd.

-7-

Det första som syns fattas det är en
bit chokolad då höres Ottos stämma
liksom en kanonad, då blir han genast
tagen uti ett strängt förhör, hans
straff blir söndagsvakter till dess han
blivit mör.

-8-

Eu dag uti eksissen då svetten flyter
fram, då syns en ungling torka
densamma med sitt hand, två
söndagsvakter fick han och det var
hindrigt nog, men och vår lilla Otto
han riktigt ryjöt och log.

-9-

Och höras en i ledet blott för han är
förfylld, en söndagsvakt det får han

till dess han blivit kry, ty akta er för
Otto en gång när han är fin, då födras
inte enighet att åka i hans skrin.

- 10 -

Men här år komrater hon tilamod
åmma, låt stockars boken leka till
dess han blivit slut, jag tror att han
blir straffad med mer än sändagsvakt
en gång när han skall föras till
domslut utan vakt.

- 11 -

Hon odlar noga Sverige till fastelavols
förrvar, men på vad sätt det ser man
ju lite en och var, att se var trykta
ställning inför en sådan bor, hon är
ju liksom vorgen han finnar ut sitt ror.

- 12 -

Hör o kamrat jag beber, stö upp som
man med mig, om enighet dig bjuder
skall lyckan löna dig, ty tank på arbet
frihet som viskas här och var, se sedan
in i kommissen och vi skall finna svar.

Jag slutar nu min visa, med länktan
 i min hög, att komma ut ur kommissionen
 och kallad bli för mig ty här på
 Mörkölandet man har fått över nog
 utan den stockars Otto som ^{sugr} ut vört blod.
 Slut.

Froken Augues.

-1-

Froken Augues uti dystra drömmar går,
 uti nattens tysta timmar ingen så hon får,
 fastän rummet fint och hon i siden blädd,
 hennes sömn den flyr uppå en spelyrydd bodd
 -2-

Uti nobla kretsar uppå bal som fäst.
 Stockars Augues måste vara med sow gäst,
 lättas sjunga spela fast dock ingen ser
 att hjärtat blöder fastän munnen ler,

-3-

Uti ensamhet en tår på kinden brann,
 ni klen jog ej fattig fattig född som han,
 att vara glad och fattig vilken härlig lott,
 mot att rik och fridlös lea i gyllene slott.

-4-

O. du grymma öde varför blev jag född,
 uti kvalfull länskan blir min tid förlogd
 O. varför blev jag till dessa solas stöld
 allting vittnar här om väld och värld.

-5-

Torparsonen 'Gustav jag ej glömma han.
 nu sex år förflytt sedan han förra varn,
 ej ett ord till avsked ej en enda rod,
 kanske nu han vilar i den tysta grav.

-6-

Eller har han stupat i en strid så het
 uti nöd och armod. o. vem vet
 eller har han glömt den lilla flickan
 som, här till hemligt måte honom ofta kom.

-7-

Så hund tankfull satt i kvällens tysta stand
 när dess fader trädde in på hämmes rum.
 O. min dryga Anges nu din fader glöd,
 och i nästa vecka dig i bruddräkt kläd.

-8-

Greve Reinholt varit en gång här på strand
 då hos mig han alhköll om din väva hand
 han är rik och mäktig och föruäm

och han kan bliva dig en värdig väns

-9-

Anges svinnar nu men sen han fäktar
mod, vist är er välgärning åt mig allt för god
men förlåt mig för jag mig ej gifta vill
och längt mindre höra Greve Reinhold till

-10-

Aldrig kan mitt hjärta närmast vinna hans
och för jämningar ej säljer jag min hand
märk att aldrig lycka uti guldet fanns,
lycka bor i ringhet ej i prakts och glans.

-11-

Hut hartskändla barn utropar fadern vred
skall ej du som andra följa tiden sed
det er ej för sent din fröken tid tar slut,
och det är din plikt att lyda utan prut.

-12-

Det är och min plikt att följa hänslags röst
Gustav Tornassonen är min enda tröst
honom jag ej glömmer glad i döden gör,
för den jag har älskat sedan barnolomsår

13

Nu jag reser bort längt bort till västens
land,

där ett väntigt öde får ta mig om hand,
ja, jag reser dit Gustav rest förut, och
hanhända där min fröken tid tar slut.

- 14 -

Ja förväl mitt hem, du ganska stolta borg
har inom vars murar dräges kval och sorg
ja, förväl i solas och du kärä lind,
jag en hälsning sänder er med himlens vind.

den 30/7 1922
Ernst Johansson

Visan om Emma.

- 1 -

Fra blåa ögon det har min Emma,
en hals så böjlig som på en svan.
I kväll jog värclas min sista femma,
och går med hämne på Pelikan.
Och när vi mötas jag gör en bok
smart kysser åt hämnes nյukta lock.

- 2 -

I sommars hoddé ni i en stuga,
bland björk och lindar, och al och bok;
omkring oss surrade mången fluga

och mitt i solgasset lig en drak,
Men intet öga min Emma såg,
när hon sig plaska i havets vög
-3-

Vår gång när månen sin lampa
tänder, mitt öga fylls av minnets tår.
Jag saknade Emma, men nu det
händer, att jag i kväll hämne möta
fär. Fast när jag talas om präst
och ring, så svarar Emma just ingenting

-4-

I pickan skramlas nog några slantor
fast uppå byen jag har en löpp, och
tvåne blommiga fula vantor,
men nu är tiden för mig så knapp.
och att på visan jag gör ett slut,
det är så sant som jag heter Knut.

Wisa.

När solen tänder sina strålar
med ärlhet täcker jag på dig,
när månens afton glad sig mälar,
då är min tanke blott hos dig.

Du är den första som jag älskat,
 du var den första som jag tillbed,
 för den skall är mitt hjärta fångslat
 din bild uti mitt bröst jog bär.

-2-

Jag kan ej skiljas från din sida
 mitt hjärta sovaras endast ej,
 all annan smärta kan jag tåla
 men överge dig kan jag ej.

-3-

Nu reser jag till fjärran länder,
 adijo farväl min lilla rön,
 men räck mig ej den falska handen,
 den trogna hos jag givit dig.

-4-

När livet nuig ej mår behagar,
 och dölt för mig en plöga år,
 då vill jag sluta mina dagar,
 o quel dölt är vad jag begär. Slut.

Ljungly-horn

Och riddaren red genom grönskande
land, för att härestas boning uppå
då varsnade han uti skymningens
stund, själva skogsgryningen framför
sig stå, där stod hon den slotta i
rikedom och pracht, med sitt glänsande
lockiga hår, och ögon som lydde av
kärlekens makt, och en mun som
förförande log.

-2-

Var hälsad du tappre hon nickade
ömt guldhornet åt riddaren ~~och~~ ljöd,
drick kärleken till, och när hornet
du tömt, sitt av och tra dansen
med mig, jag bjuder dig kärlek
och glädande visa, och det äldriga
skurrande ujjad, jag bjuder dig
guld ur förgyllande skrin, sitt av
och tra dansen med mig

-3-

Men riddaren sparrar sin gångare gad

och flyr bort med det gyllene horn,
till Ljungby det bör, över hedlen
med mod men av ljungelden spärras
hans väg. Då rider han in på de
myntlojda fält, åt varas faror han
korsbeckuet gör, men trollen på hedlen
de skräa attjämt, giv oss åter vårt
rävade horn.

-4-

Så kom han till Ljungby till härestans
hem, och föll ned för sin älskade brud.
Berättar sin förd och hur hornet han fått
och bedyrar sin trohet och dör. Slut.

Armagringspilleria

-1-

Det fanns en flicka i Askersund
som av naturen var tjock och rund
och mera åt hon, och varre blev hon
men efter armagringssäller skrev hon.

-2-

Hon borde tagit den enligt lag

blott några stycken för varje dag,
men förs att blixa så smal som masken
så slök hon alldt vad som finns i asken

-3-

Och varken häller ej utebliv, i synen
liknade hon en bliv, och hämmes
kropshydda vart ej fager, hon borde
skickats till öns etnager.

-4-

Shelettet skramlade när hon gick,
av alla fick hon en åmkans blick,
hon tordes aldrig gå ut i solen
ty beroen skuro igenom sjolen.

-5-

Men hämmes fastman ett stackars nöt
ljöd hämme sitta uti sitt skot,
der satt hon hoar, och han fick ej däma
förr än hon rögat utaver kuäna

-6-

En smula räddt om sitt armea liv
han drog sig undan ty som en kniv,
skar hämmes hyssar, hans hand och läppor
och hem han lirkar på tvärre häppor.

Att detta kvintliga fenomen på knäppa
av, var man inte sen, för fotograferen
dock hände fanten att flickan poserade
ej på plåten.

-8-

Men när en morgon han borta var,
och sången synats av mor och far,
från största skraven till minsta gänga
så låg en berghög i era händer.

Slut

3/9 1922 E Johansson
3/9 1922 G Johansson

Ernst Gustav Johansson

Ernst Gustaf Johansson	Hornstads Glindran
Torsnäs Glindran	Björkvik
Herr Erik Konrad Johansson	
Herr Karl Andersson	Hornstads Glindran

Bonu-jäss

För Johau uppå sumpen har köpt
 sjö klaver, med åtta basar
 och fin färre, och nu är det bal-
 varenda lörda gär ger, och aldrig
 så här jag på boumôte mer.
 För när som Johau har klavret
 mellan sina händer, och flickorna de
 skratta så de visa sina händer;
 när han drar uppå biljen ett
 drag då blir de jas intill jasande
 dag.

Ji alla våra pigor liksom alla
 våra drängar, de känner melodin
 uti alla backens svängar och Johau
 han spelar så skorta blir vad
 han lägger sin yäl i varcude
 dragspelslåt.

Nej kors se på farsan o morsan
 o må de hivas di båt där de
 lever i, fast en flit gammal

och åra! ǟ ses på bör en val inte
vara leseun för dǟ
för dansa de haer alla både
kärningar o gubbar så dansar de
står, mellan tavor sten o stubbar
när de får en gammal och spänd
melodram dansar de åt ej mindre
ett kilogram.

Å̄ du gamla sia stå inte där i
skolka, heller de inte sätta här
de dansa polka fast du i ryttet
o ja sjuttifem så sätta vi val
fastta en boujass med kläm

Och Bliggarbo Pelle o Hæktoresjou
de kom mi en väcka direkt
ifrån station, de varit till stan
och fält sin resan de synes pa
benar dǟ höres på bou.

för hoppa flickor så ni visar
underholca, dra på bäljen Johan
så du trillar under stolen, bjur,
skall du ha dej, en stor pikkupack

de gör i pigelöchet ett stort underverk
 för hadelen de hadelen de hadelen de
 ralle dansen på dammet står
 till bupper borjer gala
 kach ska du ha för du spelar
 så bra, nu missar vi Johan
 Hurra Hurra

Hej nu går vi hem hör du Lotte
 kom hit, så ska jag dig följa
 på vägen en bit, då hemm inte
 los går ja mi ända dit, ifall
 jag får löna för mida och flit.
 Men de som sista flickor ha
 ja genuast hem i snarken, så att
 ni gö morgon utav boudan för
 snarken, för att ni sover baks
 skutar och plod, vi som har
 flickor vi klarar oss nog.

O. Johan uppå sunnen om du
 ningening har för dig. ställer vi
 till skrall ~~om~~ ^{om} Onsdag eller Lördag

65

ja. de är säkert de sammes vi
på. Djäken och back för i kväll
flickor smä

Abydals den 24 februari 1924

Evert Jakansson.

En liten flicka.

Det var en liten flicka, som på
sin dödsbädd såg, Förråldrarna
de gråta när de sin älskling såg,
de skulle snart få lämna sitt län
åt skaparen, och bändda ner i
graven sin lilla hära vän.

Den lilla flickans fader, han var
en sådan där, som skriften
kallas där, och säger, End ej är.
Men modern hon var lycklig
i tron på Frälsaren, och talte med

den lilla om Jesus barnens vänn.

Een dag då fadern ensam vid barnets spiksäng satt, han talade då något men rösten den var matt. Nu får jag, käre fader snart säga dig farväl, jag känner döden nalkas, men vem skall ta min själ.

Jag känner mig så oviss, jag finner ingen ro, i talen icke lika och vem skall jag väl tro: Ty mamma han har talat om himmels salighet, men pappa han förnekar både Gud och evighet.

Då hörjar fadern gråta nu togs det ej så lätt, tro du som mamma säger ty hon har säkert rätt: Och barnet i sin enfold, sig slöt i Jesu famn och sammnar för att vakna i fridens sätta land.

Och fadern han fick skräda, vad förr han aldrig sett, han och av bibeln läerde den prälsning Gud berett. Då ströms fäster falla och alla falska städ, då häller Jesu namnet i både liv och död.

Men i föräldrar kära, varthän gå edra barn; Hänhända uti synda i fiundernas garn? O tank hur hemskt det bliver om i då följens åt och skilda ifrån Jesus gå bort i evig gråt.

Men I som fått den nåden, att seka för de små, på blödande Guds lammet o tröttuen ej clärpa: Ty Gud skall växten giva åt ordet i sån ut, och i från evigt glädjas med edra barn till slut.

den 19th 1924

Ernst Johansson

Skryppa som mötas

Det var en gång en sjöman
med mössan häkt på svaj
han hette Axel Öman. han hade
blå kavaj, i kärlek rikt begärad
hans ålskling hette Maj, hon var
förrut förlovad med en som var
malaj.

Ref: Uppå havet vågorna
de gå uppå himelen stjärnorna
de stå, och barometern den faller,
och seglen de slå, Atlanten är
blåande blå.

När Axel från Manchester, kom
hit till hemmets kaj, han hände
ljöd på fäster, på vish och äpplepjaj:
hon i hans blick sig spegla,
han trohet svar i Maj, i juni
bort han segla direkt ner till
Shanghai

Ref: Uppå havet vågorna de gå. osv.

En annan tös fick handen,
 och vin och äjsjelpoj, men
 sörjande på stranden, går nu
 hans älskling Maj. Från kinden
 lären rullar och Öman falske blaj
 han går nog snart och drullar
 i vattnet från nån kaj.

Ref: Uppå havet vägorna de gå.

Han far från barn och maka
 en dag till Paragaaj, men han
 kom ej tillbaka, han slöks utan
 en haj. Lå här det varje sjöman
 alts ati blå havaj, som är så
 falsk som Öman var mat sin
 älskling Maj.

Ref: Uppå havet vägorna de gö
 uppå himlen stjärnorna de stå
 och barometern den faller, och seglen
 de slå, Atlanten är blänande blå.

Arholma - vals

Nordanstornar vänter
 stilla stjärnor tänder
 lyssnen till legenden
 på Arholma ö.

Vindens stilla klagan
 vill i vågor fogan
 vermodspulla sagan
 om Arholma ö.

Mång tusende stormar på
 brusande hav
 Slungat de bräckliga skalen i kvad
 sjungit sin sång över vaggande gran
 vid Arholma ö.

Hur i tider gryning
 Nordanvågors dyning
 lekte Nordanflygning
 vid Arholma ö

Ödets nornor spinnen
med venodspulla sinne
med venodspulla minnen
om Arholma ö.

Då sjöng musiken en ann melodi
sjöjungfruns klagan, och hafstrommet skri
striden om människoöden där
om Arholma ö

Männen natt vid stranden
syntes människoöden
vinkade med handen
mot Arholma ö

Där fick människoanden
högre makters manning
fyren fick sin danning
på Arholma ö

Nu har den sörjande anden fått två
vagorna bygga vid stranden sitt bo
sjömannen sjunger om kärlek och tro
på Arholma ö

Tack för nordanbruset tack för
 granskogssuset tack för bläckfyrstjuset
 på Arholma ö.

Tack för gång i skogen
 tack för dans på logen
 tack för sången trogen
 om Arholma ö.

Tjuvarnas konung

De tjuvarnas konung han hästar,
 från valsen som nyss tagit slut,
 han hoppas kring delarna kartar
 och skyndar i sparken sig ut.
 Vad var det som rörde hans sinne
 och gorde hans pranna så blek
 han hände ett forsamt minne,
 av löslägsta lidandets lek.
 Han hän uti sparken sig ilar,
 med tårar på skiftande kind,
 der nu på ett sätt han vilar

inunder en aulånat lind.

Säg konung av tjavarunas rike
säg ångcar du ej vad du gjort
tag mod, och förtrosta dig litet
ur denna förtvivlade gråt.

Han ägde varken fader eller moder,
genom livet han gätt utan stöd,
vid sidan av jämnårig broder,
vid rike mans dörs fått sitt bröd.
Sen blev han en man utan gatan
och så uti ungdamens när
sitt namn fick han framst uppå listan
av Stockholms förbrytarekar.

Hans sinne blev härdat med tiden
av allt uslare laster och brott
och ord utan ro och av prider
av honom ju ej blev förstådd
Men rösten har vakanat derimur
han får inte ro i sitt bröst
och så av, sitt hemskaste minne
han skörningelöst blivit förföljd.

Nu börjar han saknas derimur
och väner bland tjavarunas led

Bring bordet här gyllne prakten
 men tjavarunas kung är ej med
 hans drottning den ljusa blodlinnen
 som av lättning glädje förstörd
 hon blev i sin fägraste ungdom
 av tjavarunas konung förförd.
 Nu skola de avsluta balen,
 men tjavarunas kung syns ej till
 hans drottning går själv ut att söka
 sin man ibland arspar och lind.
 Då hördes så plötsligen ljuda
 ett skott, och ett aukrasi så hemskt
 och så uti natten den stilla
 gjöt tjavarunas konung sin död.

den 11 1925 Ernst Johansson.

Igrän Fricks till Capo.

Nog för att du harer fått både
 kyssar och smek
 och gyllne ringar och andra presentor

ǟ ja har trott dine lögner
och nattsvarta svek.

ǟ därfor står jag nu här som ett krukt
Saj ǟ du nöjden du
på alla fröjder nu
var ǟ löftet du gav bakom logen
För först betog du mej
och sen bedrog du mej
ǟ denna saker förglömmes man ej.

Du kunde nöjt dej med falskheten
strögna vän
du kunde hållt dej till fagraste löften
för då kanhända att ja dej förlätit igen
och du fått njuta av karleken än
Men då har smärtat mej
att du har svärdat mej
rent beljugit mej fuller på baken
På fort ja hörde de
mitt hjärta rörde de
så ja beslöt för din falskhet få fre.

Du ska nte tro att ja går här i
sörjer mej blek

76
du skante tro att ja sitter och tjurar
nej här min själ har du gospen
som falskhet och svete
tar eckurat som de vore en lek
Ja far och viker ja
ner på tropikerna
för där finns jättor i drovver som ränt
Vartenda niggerrifjås
å allti pigg gunäs
på fort de vådra en swedish matros

Jag har seglat från London till
Triseo å Cago
rent av plitit en hum på Atlanten
och nästan helt legat slukad i
hjarnas gap
på då har varit en ren galenskaja
Då är det part min vain
att gå i land igen
träffa flickan som väntar po shanda
en å se till ej då
på att en knapt kan gå
ut po stormande värds hoven bla

I var du lugn för att ja nu
beprövat mig har
i all sorts kärlek som finnes i världen
Varmede jätta har projat att få mig se
men ja har gjort och allti gått klar

Di Australiska
och idealiska

ä di Japanska ä franska ä fagra
ä dom i Spanien
di ä så dam i en
så att man behöver väl dit staat
igen

Men när en storm blåser upp ifrån
hemlandets kust

Jag far farväl av den senaste jantan
och sticker ut på det blå för en rivande vind
då är det glädje och frojd då är luft
men ser du kärleken
liksom broheten

är lika svikande falsker som vinden
men du otrogna van, du för nog mögna en
ty jag har duseintal andra på hämm

Abydal 285 S: Evert Johansson

Det var en solskensdag

Vår gång det åter blir April
 då vet man hur det går
 Det är en frojd att vara till
 när dagarna gå mot vår
 Man känner en doft från mark och mat
 så har sorn ej förr någonsin
 och solen skiner rakt som gull
 Och så reglar våren in

Ref: Det var en solskensdag
 vi möttes da och jag
 Och brunsrikens vågor mot ständema plog
 Och hela livet log
 det var vid Slaga grind
 i vårens första vind
 Våren var du och våren var jag
 En härlig solskensdag

Utefter husens frista rad
 En ensling stilla går
 Då ser han på en grå fäst

En gylne flick av vår
 Han varnar en himmel på vit och blå
 som mässarna över Norrström
 och utan självt att rått förska
 Han gnolar som i en dröm

Ref: Det var en solskensdag e.t.c.

Vajande som en ung nöjad
 En flicka dansar fram
 Hon sätter foten yr och glad
 I Strandvägens gylne damm
 Det glittrar i hemmes ögon blå
 Hon odygdt och värsol som ler
 och kommer den hon väntar på
 På för hon att ingen ser

Ref: Det var en solskensdag

Men från en bänk ett gammalt par
 Åt varens därför skapet ler
 De drömma byst om flydda där
 Och byst på varan de ser

Glan leende ser en röd ballong
 mot himmeleno skimrande blå
 och hon, hon hör en gammal psau
 Djupt inne i hjärtats vrå

Ref. Det var en solskensdag
 vi möttes du och jag
 Och Brunnsvikens vågor mot stranderna slog
 och hela livet log
 det var vid Haga grind
 i vårens första vind
 Våren var du och våren var jag
 En härlig solskensdag
 Sbydels 22:e Johansson
 I bygdalen den 29:e Juni 1888

Ett sjöman sättertrandet glad

Sjömannen seglar i världen,
 från havet och till havet,
 hos varje tör, finns en fann,
 hvad glömmer ej hämmes man
 vars manu han har tatuering
 i rött och i blott, och som hans
 tro kropps och kärlek har fått.
 Och vid sin ratt, varenda natt
 han ejunger glatt.

Skutan gungar på vägen,
 flickan leker i högen,
 ja se min trofastas kärlek går
 aldrig i havet, uppså det stormande
 vittande hav.

När som vägen jag följer hos
 alla vänner tankarna dröjer
 Och när du skriver en kärlekers
 tröstande rad, då blir jag alltid
 så glattrande glad.
 Och när han landar med
 skutan vid fjärrande strand

han går med hyran i land,
 och khyter kärlekens band
 Han dricker brandy och gin
 och han har lite nöjt, men
 fram på natten då går han till by
 sin nya vän han glömmer sen
 ejöss me den. Skutan gungar osv.

Och när han seglat så vida
 omkring i var värld, så styr
 han skutan på färd
 allt emot hemlandets härd.
 Där går hans flicka och väntar
 på kärlekens bud, då hon
 äntligt blir sjannevis brud
 och i sitt bröst hon här en rast
 som skänker tröst.
 Bef skutan gungar på vägen. o.s.v.

Flickan i Havanna.

Flickan i Havanna, han har inga
prängar kvar, sitter i ett fönster
vinkas åt en kar. Kom du glade
sjömatros, du skall få min
röda ros, jag är vacker, du är ung,
sjung av hjärtat sjung.

Flickan i Havanna, stänger
döm av sederträ sjömannen
är inne flickan på hans knä.
Vill du bli mitt hjärtats kung
har du prängar i den prang
jag är vacker du är ung
sjung av hjärtat sjung.

Flickan i Havanna, hörer dö
en sjömans röst, prengar har
jag inga men en sak till trost,
och utar sin jaha bla
tager han det hon skall få,
Du är vacker du är ung
sjung av hjärtat sjung.

Flickan i Havanna, skådar dä
med tjuvad blick, ringen med
rubiner, som hon genast fick
ringen kostar femton pund
Honna du en liten stund
jag är vacker, du är ung,
sjung av hjärtat sjung.

Varför jag kyssde dej

Många flickor om, har jag träffat p
i en försörsnig, Jag sror för min del
att mitt enda fel, är att jag är blige.
Tank när du och jag, träffades en dag
på vår första bal, nästa morgon hade jag
ju bara sammetskval.

Ty: Varför jag kyssde dej
utanför din port, varför, det vet jag ej
för det gick så fort.

Vi slo dä, och to dä, i mörkret godnatt
och utav alltihops, så minns ja bara att
Du la så lyck och still, armen om min hal
men hua det sen gick till, vet ja inte allts

och om någon frågar mig, om det där
så vet jag ej, varför ja kysste dej
utanför din port.

Var gång jag är här
går det jämt på här, utan att jag vell
kyssar är min sport, och varenda port
kan ja utan till. Att hanhanda jag
seks är kan va svag, är nog ganska satt
senast nu i förgårs kväll, så gick det likadant
eller: Varför ja kysste dej
utanför din port. fortsättning den 7/1/25

En jass uppå handklaveret.

Var mitt gott ja hunnit sluta
vila inga sorger mer
ur en skuff i var hajata
ta vi vara handklaver.
Det är rostigt ner i basen
och det skriker som en katt
men sánt där det ger ja faren
för ja vet ju ändå att.

En jass uppå handklaveret
ger livet en fin kulör

det riktiga spelmannet
gör jantun på sott humör
En gass uppå handklaveret
är sjömannens o och a
bara man har påtta klämmen påt'
och det har ju du och jag

Uti världens många hamnar
runt omkring i syd och nord
försena en sjöman fannar
för ett ont och kärligt ord
Sjömansbruden fruktas bögan
men hon tänker allt ibland
på sin van, om hon fick föjan
när han drar på fjärran strand
En gass uppå handklaveret
det är ända numro ett
en kyss när som ingen ser
gör allting så lust och lätt
En gass uppå handklavere
det frestar till hittaha
bara man har påtta klämmen påt'
och det har ju du och jag

Jag så svartsjuk är på havet
 Det har tagit dej från mej
 men när jag en dag lagt avet
 gifter jag mig bums med dej
 Om vi sen skär i och knogar
 kan vi få det flott vi två
 gods och guld och gröna skogar
 har jag ej, men du kan få
 En gass uppå handklavere
 och du får en kaffegök
 och du kanske om du ber rätt
 av storken ibland besök
 En gass uppå handklavere
 är kanske vad man ska ha?
 Bara man har rätta klämmen på
 och det har ju du och ja
 skrivet den 15 Nov 1925 av Glat
Evert Johansson.

Åren mittihundre ja de va' 25 —
 det skulle bli manöver i brakten här i land
 vi skulle ut och strida, och visa våras mod,
 men inte faca ges man väl, för kemungen sitt
 blod

På sjukhuset ju bäst man har, det är
då vist och satt, att slippa häls och harva
och krypa som en fjärd. Nu ligger man
i sängen och mår så dråkla godt, och skrider
friskt med kuddar tills maten kommer upp.

Sen går vi två i stölen och tager oss elb
bloss, det gäller då att vaktla så ingen varon
är. Men här så här ni grabbarna som inte
får nåt krus ty mitt för Döcktors oga
har kuden full och snus

Jag kan ej här uppräkna de sjukas alla
namn, men jag skall nog uppskriva så
många som jag kan det är ej godt att
dickta ni har nog mig förskott och helsel
när man är hungrig och ingen mat har
fållt. Vi börja med den första och den han
heber Shar och sedan är det Gustavsson med
örat fullt av var, den tredje det är Malmsten
han ligger mitt emot och Eriksson den fjärde
han har en stukad fot. Och sist i denna raden
där ligger Johansson och gamla Arvid sedan
och gholar på en säng och sedan är det
Pinberg för sina fötter skref den åttonde är
Bergqvist ~~per~~ åtta Svensk malaj.

Hjärtlig Lyckönskan på --- dagen
 Må välgång förd och lycka.
 Din stig allt framgått smyka.

När du plockar blommor små
 Plocka en åt mig. När du räknar
 Dina vänner räkna även mig.

Lång är vintern kort är våren.
 Snapt försvinner ungdomsåren,
 Glädjs åt livet som du fått,
 Ujut men dock med sans och mått

Till kärlek förbindes den kyss som du tar.
 Om kärlek du har, ej, på kyssarna spar

I formen på en älskad van.
 Man tycker sig i himmelen.

Fagra små blommor där bjuda till dans,
 Vill du så binder jag åt dig en krans

Födelsedagar

-1-

Må lyckan följa dig i spåren
Och strö sitt guldstoft uti hären!
Må änglar vaka vid din sida,
Och lära dig att tåligt leda.

-2-

Må du i ungdomstiden drömma
Så gjuva drömmar, men ej glämma
Att ungdomstiden är så kort
Och flyr för alltid från dig bort.

-3-

Jag shall dig här en sak förtälja:
När du bland vänerna shall välja
Så välj då en som trogen är.
Och häller dig av hjärtat här

-4-

Ach, ekont är livet uti ungdomsdagar,
Då unga sinnet allt behagar.
Bli ung, så länge du förmår!
Gör minnet ifrån livets vår.

Åren 1924-1925-1926-1927
Johansson Ibydal Glimdalen Björkvik
med Gustav Johansson Ibydal Glimdalen Södermanland
1924 1925 1926 1927

-5-

Låt icke dig förvilla.
 Var glad, men lugn och stilla
 Låt ungdomsglädjen bryta ut.
 Och av ditt liv så sätta ejut.

-6-

När du på födelsedagen tänker
 På vännerna och därvid skänker
 En viss din tanke, ditt behag,
 Ach, lilla du, låt det bli jag.

-7-

Jag skulle blommor vilja ge dig
 Och blomstersycka ständigt se dig.
 Men vägen mellan oss är lång.
 Dock träffas vi väl någon gång.

-8-

Förgäves jag bland vänner ser,
 Om någon finns, som är mig trogen
 Men då du emot mig ler,
 Det kännes som en doft från skogen.

Hjärtlig hälsning bringar jag
uppiö din högtidsdag. Glädje bycka
må den smycka, fram på soljus
bara drag.

Tiden skiljer ungdomsvärmer snart
men dem ej mera känner, men
när du dem räknat har,
vet du nog vem Edith Johansson var

Må din brennad hägnas med ett
ljusft behag och ditt hjärta fägnas.
Av allt godt i dag.

Många gåvor du att minnas
många minnas ävan dig. Låt ett
litet rum dock firmas. I ditt hjärta
gömt åt mig.

Om minnet av en man, dig något
nöje giver. Så glöm då aldrig den
som dessa rader skriver

Jag skulle rosor vilja ge dig och
alltid blommstersmyckad se dig
men vägen mellan oss är lång
vi träffas dock väl någons gång.

Som vår jag skriver dessa rader
som vår jag ångnas den är dig
och ønskar att du lycklig bliver
och att du ej förglömmes mig.

All den lycka som finns på jord.
jag önskar dig med dessa ord. En
flicka som är vacker, en gård som
är stor, en hage med många betande kor.

Bäst Ernst må du bliva minst
Ett hundra femtio år. Och må den gode
Juden giva dig till maka den du återår.

Hörsnäs Björkvik den 25 okt 1922.

Helga Karlsson.

Umeå-Dramat
Rya Elvsborgsvisan
Anton och Cecilia
Den falna flickan
Förlovningsvisa
Barndoms hemmet
Kärleksvisa No 1
På Fungsholms Strand
Sjömans-visa
Kärleks-visa No 2
Sandviks-visa
Sjömansvalsen
I Nattens lysta timmar
Hjorten som mötar
En Midnatts-drum
Korset på Idas Grav
Af uskeds-visa
I Skymningen, Spanien
I Ungdomens vår
Aktskarens Saknad
Formannen 1911
Troken Agnes
Pisau om Bonn

Umedramat.	1
Nya Elvborgs-visan.	5
Anton och Cecilia.	7
Den fallna flickan.	11
Förlovnings-visa.	12
Barndomsherrmet.	15
Kärleks-visa N:o 1.	17
På kungsholm strand.	19
Sjömans-visa. Sjömans-visa	20
Kärleks-visa N:o 2. Kärleks-visa	23.
Sandviks-visan. Sandviksvisa	25
Styrmans-valsen. Styrmans-valsen	26
I Nattens tysta timmar.	28
Hjärtan som mötas. Hjärtan som möts	30
En midnatts dröm. En midnatts-döm	33
Korset på Tolas grav. Korset på Tolasgr	37
Auskeds-visa. Auskedsvisa	39
I Skymningens stunder.	42
I ungdomens vår.	44
Ålskarens sångad.	47
Sommaren 1914. Sommaron 1914	48
Froken Agnes. Fröken Agnes	52
Visan om Emma Visan om Emma	55.

Sid
56
58
59
62
65
68
70
72
74
78
81
83
84
85
87
89

Wisa

- Ljungby-horn.
Annagringspilleria
Bonn-jass
En litet flicka
Skepp som mötas
Arholma-vals
Tjavarunas konung
Från Fiser till Cap
Det var en solskensdag
En sjöman så glittrande glad
Flickan i pavanna
Varför jag kyste dej
En jass uppå handklavere
Beröringsriss 925
Tidningsriss o.d.

~~ghee equal 1/2~~

